

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

”Herra, en kai se ole minä?”

Meidän täytyy unohtaa ylpeytemme, nähdä turhamaisuuttamme edemmäs ja kysyä nöyrinä: ”Herra, en kai se ole minä?”

Oli rakkaan Vapahtajamme viimeinen ilta kuolevaisuudessa, ennen kuin Hän antaisi itsensä lunnaksi koko ihmiskunnan puolesta. Kun Hän mursi leivän opetuslastensa kanssa, Hän sanoi jotakin sellaista, mikä on varmasti täyttänyt heidän sydämensä suurella pelolla ja syvällä murheella. ”Yksi teistä on kavaltava minut”, Hän sanoi heille.

Opetuslapset eivät epäilleet Hänen sanojensa todenperäisyyttä. Eivätkä he katselleet ympärilleen, osoittaneet jotakuta toista ja kysyneet: ”Onko se hän?”

Sen sijaan ”murheen vallassa he alkoivat toinen toisensa jälkeen kysellä: *’Herra, en kai se ole minä?’*”¹

Mietin, mitä kukin meistä tekisi, jos Vapahtaja esittäisi tuon kysymyksen meille. Katselisimmeko me ympärilämmen olevia ja sanoisimme sydämesämme: ”Hän puhuu varmaankin veli Lahtisesta. Olen aina kummastellut häntä” tai ”Olen iloinen siitä, että veli Virtanen on täällä. Hänen on todella tarpeen kuulla tämä sanoma”? Vai katsoisimmeko me noiden entisajan opetuslasten tavoin sisimpäämme ja esittäisimme tuon syvältä luotaavan

kysymyksen: ”En kai se ole minä?”

Noissa yksinkertaisissa sanoissa, *”Herra, en kai se ole minä?”* on viisauden alku sekä tie henkilökohtaiseen kääntymykseen ja kestävään muutokseen.

Vertaus voikukista

Olipa kerran mies, joka nautti iltakävelyistä kotinsa lähitienoilla. Erityisen paljon hän odotti kävelyä naapurinsa talon ohi. Tämä naapuri piti nurmikkonsa täydellisesti hoidettuna, kukat kukoistivat aina ja puut

olivat terveitä ja varjoisia. Oli selvää, että naapuri teki kaikkensa pitääkseen nurmikkonsa kauniina.

Mutta kun mies erään kerran käveli naapurinsa talon ohi, hän huomasi tämän kauniin nurmikon keskellä yhden valtavan, keltaisen voikukan – rikkaruohon.

Se näytti niin sopimattomalta, että mies yllättyi. Miksi hänen naapurinsa ei ollut kitkenyt sitä pois? Eikö naapuri nähnyt sitä? Eikö tämä tiennyt, että voikukka voisi kylvää siemeniä, jotka voisivat juurtua kymmeniksi uusiksi rikkaruohoiksi?

Tuo yksinäinen voikukka vaivasi miestä tavattomasti, ja hän halusi tehdä sille jotakin. Pitäisikö hänen käydä kiskomassa se pois? Vai suihkuttaa siihen rikkaruohomyrkkyyä? Jos hän menisi pimeään turvin, hän voisi ehkä poistaa sen salaa.

Nuo ajatukset valtasivat täysin hänen mielensä, kun hän käveli kohti omaa kotiaan. Hän meni sisään edes vilkaisematta omaa etupihaansa – joka oli satojen keltaisten voikukkien peitossa.

Hirsiä ja roskia

Muistuttaako tämä kertomus meitä seuraavista Vapahtajan sanoista?

”Kuinka näet roskan veljesi silmässä, mutta et huomaa, että omassa silmässäsi on hirsi? –

Ota ensin hirsi omasta silmästäsi, vasta sitten näet ottaa roskan veljesi silmästä.”²

Tämä hirsien ja roskien tilanne näyttää liittyvän läheisesti kyvyttömyytemme nähdä itsemme selkeästi. En ole varma siitä, miksi me kykenemme diagnosoimaan ja suosittelemaan parannuskeinoja niin hienosti muiden ihmisten ongelmiin, kun taas meillä on usein vaikeuksia nähdä omamme.

Joitakin vuosia sitten uutisissa kerrottiin miehestä, joka uskoi, että

jos hän hieroisi sitruunamehua kasvoihinsa, se tekisi hänet näkymättömäksi kameroille. Niinpä hän hieroi sitruunamehua kaikkialle kasvoihinsa ja lähti ryöstämään kaksi pankkia. Vähän sen jälkeen hänet pidätettiin, koska hänen kuvaansa näytettiin iltauutisissa. Kun poliisi näytti miehelle turvakameroiden hänestä itsestään kuvaamat videot, mies ei voinut uskoa silmiään. ”Mutta minulla oli sitruunamehua kasvoillani!” hän protestoi.³

Kun eräs tiedemies Cornellin yliopistossa kuuli tästä tapauksesta, häntä kiehtoi se, miten ihminen voi olla niin piinallisen tietämätön omasta taitamattomuudestaan. Ratkaistakseen, oliko tämä yleinenkin ongelma, kaksi tutkijaa pyysi korkeakouluopiskelijoita osallistumaan sarjaan kokeita, joissa testattiin erilaisia elämisen taitoja, ja pyysi heitä sitten arvioimaan omaa suoriutumistaan. Opiskelijat, jotka selviytyivät huonosti, osasivat arvioida kaikkein surkeimmin omaa suoritustaan – jotkut heistä arvioivat saaneensa viisi kertaa korkeammat pisteet kuin mitä he todellisuudessa saivat.⁴

Tämä tutkimus on toistettu lukuisia kertoja, ja yhä uudelleen on vahvistunut sama johtopäätös: monilla meistä on vaikeuksia nähdä itsemme sellaisina kuin todella olemme, ja jopa menestyvät ihmiset yliarvioivat omaa osuuttaan ja aliarvioivat muiden osuutta.⁵

Sen yliarvioiminen, kuinka hyvin ajamme autoa tai kuinka pitkälle pystymme lyömään golfpalloa, ei ole ehkä kovinkaan merkittävää. Mutta kun alamme uskoa, että panoksemme kotona, työssä ja kirkossa on suurempi kuin se todellisuudessa on, me sokeudumme emmekä näe siunauksia ja tilaisuuksia kehittyä merkittäväillä ja syvällisillä tavoilla.

Hengellisiä sokeita pisteitä

Eräs tuttavani kuului aiemmin seurakuntaan, joka on tilastollisesti erittäin menestynyt kirkossa – läsnäolot olivat korkeita, kotiopetusmäärät olivat korkeita, Alkeisyhdistyksen lapset käyttäytyivät aina hyvin, seurakunnan aterioilla tarjottiin suurenmoista ruokaa, jota jäsenet tuskin koskaan tiputtivat seurakuntakeskuksen lattialle, ja arvelen, ettei kirkon pallopeleissä lausuttu koskaan poikkipuolista sanaa.

Ystäväni ja hänen vaimonsa kutsuttiin myöhemmin lähetystyöhön. Kun tämä aviopari palasi kolme vuotta myöhemmin kotiin, he ällistyivät saadessaan kuulla, että heidän ollessaan palvelemissa 11 avioliittoa oli päättynyt eroon.

Vaikka seurakunta näytti ulkoisesti kaikin tavoin uskolliselta ja vahvalta, jäsenten sydämessä ja elämässä oli tapahtumassa jotakin valitettavaa. Ja huolestuttavaa on, ettei tämä tilanne ole ainutlaatuinen. Sellaisia kauhistuttavia ja usein tarpeettomia asioita tapahtuu, kun kirkon jäsenet irtautuvat evankeliumin periaatteista. He voivat ulkoisesti vaikuttaa Jeesuksen Kristuksen opetuslapsilta mutta ovat

sydämessään erkaantuneet Vapahtajastaan ja Hänen opetuksistaan. He ovat vähitellen kääntyneet pois siitä, mikä on Hengestä, ja siirtyneet kohti sitä, mikä on maailmasta.

Kerran kelvolliset pappeudenhaltijat alkavat uskotella itselleen, että kirkko on hyväksi naisille ja lapsille mutta ei heille. Tai jotkut ovat vakuuttuneita siitä, että heidän kiireiset aikataulunsa tai ainutlaatuiset olosuhteensa vapauttavat heidät päivittäisestä hartausharjoituksesta ja palvelemisesta, jotka pitäisivät heidät lähellä Henkeä. Tämä puolustelujen ja narsismin aikakautena on helppoa alkaa melko luovasti keksiä tekosyitä sille, ettei lähesty säännöllisesti Jumalaa rukouksessa, että lykkää pyhien kirjoitusten tutkimista, että välttelee kirkon kokouksia ja perheiltoja tai ettei maksa rehelliisiä kymmenyksiä ja uhreja.

Rakkaat veljeni, katsoisitteko sydämeenne ja esittäisitte tämän yksinkertaisen kysymyksen: ”Herra, en kai se ole minä?”

Oletteko irtautuneet – vaikka hitusenkin – ”ylistettävän Jumalan evankeliumista, joka teille on uskottu”? Oletteko antaneet ”tämän maailman jumalan” sokaista mielenne

”Kristuksen evankeliumin kirkkaudesta säteilevältä valolta”?

Rakkaat ystäväni, rakkaat veljeni, kysykää itseltänne: ”Missä on minun aarteeni?”

Onko sydämenne kiinnittynyt tämän maailman mukavuuksiin vai onko se keskittynyt uutteran Jeesuksen Kristuksen opetuksiin? Sillä ”missä on aarteenne, siellä on myös sydämenne”⁸.

Asuuko sydämessänne Jumalan Henki? Onko elämänne ”perustuksena ja kasvupohjana” rakkaus Jumalaa ja lähimmäisiänne kohtaan? Käytättekö riittävästi aikaa ja luovuutta siihen, että tuotte onnea avioliittoonne ja perheeseen? Annattekö kaiken tarmonne sille ylevälle tavoitteelle, että käsitätte Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin ”leveyden, pituuden, korkeuden ja syvyyden”?

Veljet, jos suurena toiveenanne on vaalia Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia kuten ”usko, hyveellisyys, tieto, kohtuullisuus, kärsivällisyys, veljellinen ystävällisyys, jumalaisuus, rakkaus, nöyryys [ja palveleminen]”¹⁰, niin taivaallinen Isä tekee teistä välineen käsissään monien sielujen pelastukseksi.¹¹

Tutkittava elämä

Veljet, kenestäkään meistä ei ole mukavaa myöntää, että olemme ajelehtimassa pois oikeasta kursista. Yritämme usein välttää syvälle sieluumme katsomista sekä heikkouksiemme, rajoituksiemme ja pelkojemme kohtaamista. Kun näin ollen sitten tutkimme elämäämme, me katsoimme sitä mieltymysten, tekosyiden ja niiden tarinoiden suodattimen läpi, joita kerromme itsellemme oikeuttaaksemme kelvottomat ajatukset ja teot.

Mutta hengelliselle kasvullemme ja hyvinvoinnillemme on välttämätöntä,

että pystymme näkemään itsemme selkeästi. Jos heikkoutemme ja vajavuutemme pysyvät pimennossa, niin Vapahtajan lunastava voima ei voi parantaa niitä eikä tehdä niistä vahvuuksia.¹² Ironista on, että sokeutemme inhimillisille heikkouksillemme tekee meidät sokeiksi myös niille jumalallisille mahdollisuuksille, joita Isämme haluaa vaalia meissä jokaisessa.

Kuinka siis voimme kohdistaa Jumalan totuuden puhtaan valon sieluumme ja nähdä itsemme sellaisina kuin Hän näkee meidät?

Saanan ehdottaa, että pyhät kirjoitukset ja yleiskonferenssissa pidetyt puheet ovat tehokas peili, jonka avulla voimme tutkia itseämme.

Kun kuulette tai luette muinaisten ja nykyajan profeettojen sanoja, pidättykää ajattelemasta, kuinka sanat soveltuvat johonkuhun muuhun ja esittäkää tämä yksinkertainen kysymys: ”*Herra, en kai se ole minä?*”

Meidän täytyy lähestyä iankaikista Isäämme särkynein sydämin ja opetusta vastaanottavin mielin. Meidän täytyy olla auliita oppimaan ja muuttamaan. Ja voi, kuinka paljon me saamme mekaan, kun sitoudumme elämään sitä elämää, jota taivaallinen Isämme haluaa meidän elävän.

Ne, jotka *eivät* halua oppia ja muuttua, *eivät* luultavasti muuttakaan, vaan todennäköisimmin alkavat miettiä, onko kirkolla heille mitään annettavaa.

Mutta ne, jotka haluavat kehittyä ja edistyä, ne, jotka hankkivat tietoa Vapahtajasta ja haluavat olla Hänen kaltaisiansa, ne, jotka nöyryvät pienen lapsen kaltaisiksi ja pyrkivät saattamaan ajatuksensa ja tekonsa sopuun taivaallisen Isämme kanssa – ne kokevat Vapahtajan sovituksen

ihmeen. He tuntevat varmasti Jumalan loistavan Hengen. He maistavat sitä sanomatonta iloa, jonka sävyisä ja nöyrä sydän tuottaa. Heitä siunataan halulla ja itsekurilla tulla Jeesuksen Kristuksen todelliseksi opetuslapsiksi.

Hyvyyden voima

Minulla on elämäni aikana ollut tilaisuus olla tekemisissä muutamien pätevimpä ja älykkäimpien ihmisten kanssa, mitä tällä maailmalla on tarjota. Kun olin nuorempi, nuo koulutetut, etevät, menestyneet ja maailman ylistämät ihmiset tekivät minuun vaikutuksen. Mutta vuosien varrella olen tullut oivaltamaan, että huomattavasti suuremman vaikutuksen minuun tekevät ne suurenmoiset ja siunatut sielut, jotka ovat todella hyviä ja vilpittömiä.

Ja eikö juuri siitä evankeliumissa ole kyse ja eikö se vaikuta meihin niin? Se on hyvä uutinen, ja se auttaa meitä tulemaan hyviksi.

Meihin soveltuvat tänä päivänä apostoli Jaakobin sanat:

”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. – –

Nöyrytkää Herran edessä, niin hän on teidät korottava.”¹³

Veljet, meidän täytyy unohtaa ylpeytemme, nähdä turhamaisuuttamme edemmäs ja kysyä nöyrinä: ”*Herra, en kai se ole minä?*”

Ja jos Herran vastaus sattuu olemaan: ”Kyllä, poikani, on asioita, jotka sinun täytyy parantaa ja jotka minä voin auttaa sinua voittamaan”, minä rukoulen, että me hyväksymme tämän vastauksen, tunnustamme nöyrästi syntimme ja vajavuutemme ja sitten muutamme käytöstämme tulemalla paremmiksi aviomiehiksi, paremmiksi isiksi, paremmiksi pojiksi. Pyrkikäämme tästä hetkestä eteenpäin koko väkevyydestämme kulkemaan horjumatta Vapahtajan siunattua tietä

– sillä itsemme näkeminen selkeästi on viisauden alku.

Kun teemme niin, armelias Jumalamme taluttaa meitä kädestä ja meitä vahvistetaan ja siunataan korkeudesta.¹⁴

Rakkaat ystävieni, ensimmäinen askel tällä ihmeellisellä ja tyydytystä tuottavalla todellisen opetuslapseuden polulla alkaa sillä, että me esitämme itsellemme tämän yksinkertaisen kysymyksen:

”Herra, en kai se ole minä?”

Tästä todistan ja jätän teille siunauksen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 26:21–22, kursivointi lisätty.
2. Matt. 7:3, 5.
3. Ks. Errol Morris, ”The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20. kesäkuuta 2010; opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosic-dilemma-1.
4. Ks. Justin Kruger ja David Dunning, ”Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, joulukuuta 1999, s. 1121–1134. ”Neljässä tutkimuksessa kirjoittajat saivat selville, että osallistujat, jotka saivat alhaisimman neljänneksen pisteet huumoria, kielioppia ja logiikkaa testaavissa kokeissa, arvioivat testituloksensa ja kykynsä huomattavasti suorituksiaan korkeammiksi. Vaikka heidän testituloksensa oli parempi kuin 12 prosentilla osallistujista, he arvioivat tuloksensa olevan parempi kuin 62 prosentilla osallistujista.” (Tiivistelmästä osoitteessa psycnet.apa.org/?fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121.)
5. Ks. Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There*, 2007, luku 3. Tutkija pyysi kolmea osakasta arvioimaan oman panoksensa yrityksen menestyksessä. Heidän itse arvioimansa panokset kohosivat 150 prosenttiin.
6. 1. Tim. 1:11.
7. 2. Kor. 4:4.
8. Luuk. 12:34.
9. Ks. Ef. 3:18.
10. OL 4:6.
11. Ks. Alma 17:11.
12. Ks. Et. 12:27.
13. Jaak. 4:6, 10.
14. Ks. OL 1:28.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Valmistava pappeus

Pappeudenhaltijoiden valmistamisessa ”näytä minulle” merkitsee enemmän kuin ”kerro minulle”.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla yhdessä teidän kanssanne, joilla on Jumalan pappeus.

Tämä joukko ulottuu ympäri maailman. Olen kiitollinen uskostanne, palvelustanne ja rukouksistanne.

Sanomani tänä iltana koskee Aaronin pappeutta. Se on tarkoitettu myös kaikille meille, jotka autamme Herran lupauksen täyttymisessä niiden kohdalla, joilla on se, mitä pyhissä kirjoituksissa kuvaillaan ”vähäisemmäksi pappeudeksi”¹. Sitä nimitetään myös valmistavaksi pappeudeksi. Juuri tuosta suurenmoisesta valmistautumisesta aion tänä iltana puhua.

Herran suunnitelma työnsä toteuttamiseksi on täynnään valmistautumista. Hän valmisti maapallon meille, jotta kokisimme kuolevaisuuden koettelemuksia ja mahdollisuuksia. Kun olemme täällä, olemme tilassa, jota pyhissä kirjoituksissa nimitetään ”valmistautumistilaksi”².

Profeetta Alma kuvaili sitä, miten ratkaisevan tärkeää on tuo valmistautuminen iankaikkiseen elämään, jossa me voimme elää ikuisesti perheissä Isän Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Hän selitti valmistautumisen välttämättömyyden tällä tavalla: ”Ja me näemme, että kuolema tulee ihmissuvun osaksi, eli se kuolema,

josta Amulek on puhunut ja joka on ajallinen kuolema; mutta ihmiselle suotiin aika, jonka kuluessa hän voi tehdä parannuksen; sen tähden tästä elämästä tuli koetustila, aika valmistautua kohtaamaan Jumala, aika valmistautua siihen loputtomaan tilaan, josta olemme puhuneet ja joka on kuolleiden ylösnousemuksen jälkeen.”³

Aivan kuten sen ajan, joka meille on annettu elää kuolevaisuudessa, on tarkoitus valmistaa meitä kohtaamaan Jumala, niin se aika, joka meille

